

Una gotera a la basílica

Dg, 20/01/2019 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran la metàfora. Quan apareix una gotera en una basílica d'alt valor patrimonial, històric i espiritual hi poden haver diverses reaccions. Però una gotera no pot ser el motiu per tancar el temple, per expropiar-lo o, en un brot d'anticlericalisme exacerbada, per anar a cremar-lo.

Avui en qualsevol edifici d'alt valor patrimonial, una incidència demana la intervenció d'una llarga cua de tècnics, experts, pèrits, forenses, juristes, agents d'assegurances... Cal seguir una corrua de protocols que poden semblar carregosos i excessius però que estan pensats per protegir el patrimoni i, sobretot, les persones que en fan ús. Anant encara més enrere, cal ser conscients que les esglésies gòtiques no es van fer amb plans d'evacuació i limitació d'aforament.

El canvi és fruit d'una nova cultura i sensibilitat que fa uns anys no hi era. Temps enrere, si apareixia una gotera, tothom tenia un amic manetes que ja t'ho arreglava amb una mica de ciment. I si el forat no s'anava fent gros, amb pedaços anàvem passant en espera que no arribés el dia que calgués fer una reforma de més abast. Ningú preguntava per les característiques del ciment o si el material a utilitzar era respectuós amb el patrimoni a preservar. O si a mig o llarg termini podia acabar sent perjudicial pel conjunt de l'edifici. Es tapava la gotera com es creia que era millor fer-ho.

Era una altra manera de fer les coses, que avui fa posar les mans al cap als experts en patrimoni. Portant l'exemple a un altre àmbit ben sensible, totes les colònies i campaments que s'organitzaven fa vint o trenta anys avui serien clausurades immediatament per qualsevol inspecció de la Generalitat. Els pares en fugirien esperitats i els responsables serien sancionats i inhabilitats pels segles dels segles per no complir els protocols. En canvi, els qui hi vam anar de colònies o de monitors fa trenta anys ens instal·lacions bastant precàries no sembla que sortíssim pas gaire tarats, crec.

Tornem a les goteres. Avui el que caldria valorar és més la intenció del que es va fer en cada moment. No pas si es complien estrictament tots els protocols que ara vetllen per la protecció del patrimoni i de les persones. I que s'han de complir sense excepcions.

Aquí és on hi ha casos i casos. No és el mateix si es va afrontar una gotera en una basílica per on hi passa molta gent posant un cubell i resant perquè deixés de ploure, que arreglant el forat. O, encara millor, si es va aprofundir en el problema plantejant-se quina intervenció demanava l'edifici perquè no hi hagués més humitats. Ni és el mateix esperar que el feligrès que s'ha mullat vagi a assecar-se al sol, que interessar-se per què li ha passat i com se'l pot ajudar mentre s'arregla la gotera.

També és d'esperar que en una gran basílica de massiva afluència i amb moltes cobertes i baixants, hi pugui aparèixer alguna gotera. O que hi hagi gent digui que hi havia una gotera on mai hi ha estat, mentre se'ls inundava la casa. O que una suposada gotera tingui més impacte.

Però el que és més greu no és una gotera. Que ho és. El més greu és la deixadesa, el pensar que no passaria res, l'esperar que amb el temps ja quedaria tapada... mentre s'anava deteriorant l'edifici. I sobretot si no es va fer res fins que la teulada amenaçava a ruïna.

No mereix el mateix judici si es va afrontar el problema, es van prendre mesures preventives, no es va deixar a la intempèrie els feligresos i se'ls va demanar disculpes per si en algun moment no s'havia tingut prou cura de l'edifici.

Fins i tot en època de pluges, el conjunt d'una basílica no perd la seva bellesa per una gotera. És el que penso quan veig el [seguiment](#) que hi ha hagut els darrers anys en una basílica tan significativa com la de Montserrat.